

**Oświadczenie złożone
przez senatora Jarosława Obremskiego
na 22. posiedzeniu Senatu
w dniu 30 listopada 2012 r.**

Oświadczenie skierowane do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego oraz do ministra sprawiedliwości Jarosława Gowina

Szanowni Panowie Ministrowie!

Dnia 30 października br. Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC) w Strasburgu wydał wyrok w sprawie P. i S. przeciwko Polsce (wn. nr 57375/08). Treść tego wyroku budzi szereg poważnych wątpliwości, tak co do poprawności stanu faktycznego, na podstawie którego dokonano rozstrzygnięcia, jak i co do postawy rządu w trakcie postępowania przed ETPC.

W związku z powyższym pozwalam sobie skierować do Pana Ministra następujące pytania.

1. Czy Minister Spraw Zagranicznych, zgodnie z art. 43 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, wniesie w terminie trzech miesięcy od daty wydania wyroku w sprawie P. i S. przeciwko Polsce (wn. nr 57375/08) odwołanie do Wielkiej Izby? Przemawiają za tym poważne zagadnienia dotyczące interpretacji i stosowania konwencji, zwłaszcza:

a) bezpodstawne założenie, że prawo polskie przyznaje „prawo do aborcji” (§153 wyroku) oraz próba skonstruowania takiego prawa na gruncie konwencji,

b) niemające oparcia w prawie stwierdzenie, że Polska naruszyła art. 3 konwencji, bowiem nie chroniła skarżącej przed kontaktami z osobami odradzającymi jej aborcję (§164) oraz z kapelanem służby zdrowia, którego skarżąca sama wielokrotnie prosiła o wsparcie i radę (§81 i 163),

c) niebezpieczne podważanie w wyroku swobody sumienia polskich lekarzy odmawiających przeprowadzenia aborcji i powołujących się na klauzulę sumienia,

d) niepokojące kwestionowanie przez trybunał obowiązku uzyskania pisemnej zgody osoby mającej być poddaną aborcji, zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry oraz art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, podczas gdy obowiązek ten został potwierdzony w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału (V.C. v. Slovakia, N.B. v. Slovakia),

e) napiętnowanie sądu opiekuńczego za to, że chroniąc małoletnią dziewczynę przed naciskami ze strony matki, aby dokonała aborcji, umieścił ją tymczasowo w schronisku dla nieletnich, choć praktyka taka jest uznana za zgodną z art. 5 konwencji.

2. Czy prawdą jest, jak utrzymuje Europejski Trybunał Praw Człowieka w swoim wyroku (§8, §100), jakoby cięża pierwszej powódki w sprawie P. i S. przeciwko Polsce (nr 57375/08) była efektem gwałtu?

Jeśli tak, to na jakiej podstawie formalnej oparł swą kwalifikację ETPC (zaświadczenie z prokuratury o podejrzeniu gwałtu, tj. przestępstwa z art. 197 k.k.) i czy gwałcielel został należycie osądzony i skazany zgodnie z polskim prawem? (Proszę o podanie sygnatury sprawy i wyroku.)

Jeśli nie, to dlaczego Rzeczpospolita Polska dopuściła, by podczas postępowania przed ETPC i w samym wyroku trybunał uznał tę fałszywą informację za element stanu faktycznego, pozwalając dodatkowo, by w oficjalnych informacjach prasowych przygotowanych przez trybunał została ona upowszechniona? W jaki sposób strona polska zaprotestowała przeciwko przyjęciu za prawdziwą supozycji o gwałcie? (Proszę wskazać pismo lub wyciąg z protokołu z postępowania przed ETPC poświadczające ustny sprzeciw.)

3. Czy Minister Spraw Zagranicznych w razie powzięcia wiadomości o faktach rzucających nowe światło na orzeczenie zapadłe w tej sprawie złożył w terminie 6 miesięcy od uzyskania takich informacji wniosek do trybunału o jego rewizję?

4. Czy prawdziwe są doniesienia prasowe, jakoby oficjalne statystyki Ministerstwa Zdrowia za rok 2008 określały liczbę przeprowadzonych w Polsce aborcji cięż będących skutkiem przestępstwa na 0, a jeśli tak, to jak ten fakt wytłumaczyć?

Z wyrazami szacunku
Jarosław Obremski